

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 13

28. března 2021

Cena: 10 Kč

Povzbuzení k naději

Milí přátelé,

je to starý příběh o slunci, které někde za těmi temnými šedými mraky čeká, až přijde jeho chvíle. Slunce čeká nad mraky a my zase pod nimi. Čekáme na první náznaky paprsků. Věříme, že tam někde je, věříme, že přijde chvíle, kdy ho zase uvidíme. Někdy se to tak vleče, že věřit přestáváme. Potom, alespoň podle mé zkušenosti, přicházejí nadějná znamení. Drobnosti, které nám vracejí víru. Pro mě to nedávno byla přejetá pracovní rukavice. Myslím to vážně. Obloha šedá, koronavirus v rozmachu, pohyb omezený. Kulisy bez nálady. Jdu na povolenou procházku v rámci katastru obce. Najednou tam byla, málem jsem na ni šlápl. Málem jsem šel rovnou dál. Možná s myšlenkou, že ji sebereme, až budeme jarně čistit své okolí od odpadků. No ale pak jsem se podíval pořádně. Ta rukavice jasně ukazuje, že zvítězíme. Přinesla mi v téhle mezinárodní zkratce okamžitý úsměv na tváři a taky energii sepsat tohle povzbuzení. Jasně, my přeci zvítězíme. Díky nadějnému rukavicovému znamení jsem najednou obnovil svou důvěru, víru, spolehnutí. Slunce tam někde čeká, zase zasvítí. Přátelé a rodiny se zase sejdou a oslaví tu možnost. Budeme si vzácnější, navzdory si už budeme svých blízkých vztahů jinak vážit. Jen musíme vydržet a uchovat si představu slunečních paprsků svítících na rodinné oslavy, setkání přátel, koncerty, závody, pochody a vůbec na to naše lidské hemžení. Já věřím, že znamení jsou dílo Boží. On s námi v podstatě bez únavy komunikuje. My si toho po většinu času nevšímáme. Představuji si to tak, že na nás promlouvá a pokaždé zkouší jiný jazyk. Dlouho se nic neděje, a pak najednou - slyšíme a rozumíme. Jsem moc vděčný za to, že můj Bůh je takový Klid'as a má tolik nadpozemské trpělivosti. Moc nám všem přeju, abychom znamení naděje viděli. Zkusme se podporovat tak, aby nikdo v našem okolí nežil v beznaději a zoufalství. Kdyby se to povedlo, slunce by prozářilo i ty nejtemnější mraky. Nesme břemena jedni druhým a radujme se z toho, že můžeme. Bohu díky. Požehnané kroky na cestě naděje.

Zdeněk Bohuslav

Vitráž ve sboru Církve československé husitské v Mnichovicích

Církev československá husitská slaví v Heřmanicích 100 let existence

Tento rok připadá Velikonoční pondělí na 5. dubna, ale před 100 lety tomu bylo úplně jinak. Velikonoční pondělí tehdy připadlo na 28. března. A právě v tento den se v roce 1921 odehrála první bohoslužba nově ustanovené náboženské obce Církve československé v tehdy ještě samostatné obci Heřmanice. Jelikož náboženská obec ještě neměla svůj „svatostánek“, tak první bohoslužba byla odsloužena netradičně přímo pod širým nebem. Historie náboženské obce Církve českoslo-

venské (od roku 1971 s přídomek husitské) v Heřmanicích sahá až do zmíněného roku 1921. Již 13. března toho roku byla v tehdejší hostinci Arsena Dostála založena náboženská obec a zvolena rada starších. Následně se začaly sloužit bohoslužby pod širým nebem nebo v budově místní školy. Církev československá na Ostravsku v 20. a 30. letech 20. století sílila, jelikož sílilo volání po vytvoření nové, národní, na Vatikánu nezávislé

Pokračování na str. 4

Tužit světlo hvězd Božího nebe Z útěšného spisu Jana Amose Komenského

Krátce po roce 1620 psal Jan Amos Komenský jeden ze svých raných útěšných spisů „Přemýšlování o dokonalosti křesťanské“. Toto dílo pastoračního a spirituálního zaměření bylo zařazeno do XV. svazku Veškerých spisů Jana Amose Komenského, vydaného v Brně roku 1910, a do nové češtiny jej převedl a vydal básník Miroslav Matouš v roce 1992 s názvem „Rozjímání o křesťanské dokonalosti“. Komenský tento spis napsal na neznámém místě, když se asi jako třicetiletý bratrský kněz skrýval před pronásledovateli. Při jeho psaní myslel na svoji manželku, nejbližší z rodiny a přátele z církve, kteří prožívali těžké období.

V tomto jeho spise je obsažena řada biblických citací a parafrází, jak je to pro Komenského typické. Jako kazatel vykládal Bibli a jako učitel usiloval o to, aby Bible byla základem výchovy ve školách a celoživotního vzdělávání člověka. V úvodu tohoto spisu však říká: „I kdyby někdo znal z paměti celou Bibli, ale necítil by vnitřní potěšení Boží milosti, co mu to prospěje? Bylo by to marné...“ (Studnice útěchy ze spisů Jana Amose Komenského (1992), s. 11).

Ve svém spise vyznačuje tři stupně, které vedou ke křesťanské dokonalosti. Tím prvním stupněm je láska k Bohu z celého srdce, druhým stupněm svěřeni se Bohu a třetím neustálé přemýšlení o něm.

Aby člověk mohl Boha skutečně milovat – a také své bližní – musí mít čisté srdce. „Jeho srdce musí být očištěné od přílišného milování časných věcí, hněvu, závisti, nenávisti, strachu, zármutku a podobně. Ty zatemňují a znečišťují oblohu našeho srdce, takže v něm nemůžeme spatřovat nebeské potěšení hvězd,“ řečeno slovy Komenského (Studnice útěchy, s. 13). Druhým stupněm je odevzdání se Bohu a svěření se jemu a pokorné snášení zkoušek. K tomu Komenský uvádí obrazné přirovnání: „Ale jako není zvláštní umění řídit loď, když je jasno a ticho, ale tehdy, když nastalý vích způsobí strašlivou bouři a loď se pod náporem vln zmitá sem a tam, tak podobně není největší umění mít uspokojení v Bohu, těšit se v něm

a chválit jej v čase štěstí, ale v čase těžkosti a bolesti se pokoušet před Bohem a mít v něm stálou naději“ (Studnice útěchy, cit. s. 22).

Třetím stupněm je stále přemýšlení o Bohu. Staročeské slovo „přemýšlovanie“ znamená přemýšlení i uvažování a rozjímání ve smyslu duchovního nazírání. Komenský zde připomíná krále Davida a jeho Žalm 16, kde je řečeno: „Hospodina stále před očima si stavím“ (Ž 16,8). „Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá“ (Ž 16,9). Komenský říká: „David byl králem, měl těžké povinnosti a ustavičně byl zaměstnán, na Boha však nezapomínal, ale tak jak říká, stále si jej stavěl před očima, a tím se rozveselilo jeho srdce. My však myslíme na jiné věci, jsme plni nepokoje a roztržitosti, a proto nemůžeme zakoušet duchovní radost“ (Studnice útěchy, s. 31).

Když čteme tento spis Komenského, tak si říkáme, jak veliké nároky klade na nás křesťany. Uvědomujeme si, že ke křesťanské dokonalosti máme skutečně hodně daleko. Ale nebyl by to moudrý učitel, kdyby sám svým přístupem k životu druhým nešel příkladem. A především měl Komenský zrak víry, hluboký duchovní pohled. „Hospodina před očima si stále stavěl,“ řečeno slovy žalmu. Dokázal spatřovat i v těch nejběžnějších věcech, které nás obklopují ve světě, projevy Boží lásky a moci. Kéž dokážeme jako on i přes všechny přítomné temné mraky tušit potěšení světla hvězd Božího nebe.

Tomáš Butta

Páter „centimeter“

Poznáte to všeci, ktorí ste učili náboženskú výchovu. V triede býva zopár žiakov. Delili sa zvyčajne na rôzne denominácie. Učil som v troch dedinkách prvý a druhý stupeň. V tej deväťročke som mal niekoľko hodín. Priznám sa, že to bolo neskutočne vyčerpávajúce, aj keď v triedach nebolo veľa žiakov. Pracoval som pre jednu misijnú kongregáciu a za menom sme mali „cm“ = congregatio misionis“. Jedného dňa mi pani riaditeľka volala, že musia výnimočne zlúčiť náboženskú výchovu všetkých prihlásených a či zvládnem 45 žiakov v jednej triede, keďže ich nemôžu poslať domov, pretože vyučovanie bude pokračovať. Dnes sa tomu hovorí výzva, vtedy som vedel, že je to potrebné. Ani som nevedel, do čoho idem. Zbral som so sebou veľkú sviecu. Tí najmenší ma privítali novou prezývku „prišiel páter centimeter“.

Pomodlili sme sa a vyzval som ich, aby sme spravili veľký polkruh s dvomi za sebou sediacimi miestami. Ako na amfiteátri. Doprostred som postavil sviečku a zapálil. Povedal som im, že im prezradím veľké tajomstvo. Tajomstvo meditácie, ktorú pozná len pár vyvolených na tejto zemi. Vyzval som ich, aby sa každý pozeral na horiacu sviecu a čo ich napadne v spojitosti s horiacou sviecou, nech zapíšu na tabulu. Paradoxne začali tí najmenší. Frekvencia chodenia ku tabuli bola veľká. Postupne sa spomalila, ale každý z nich bol ponorený do zmyšľania, aby sa nič neopakovalo. V triede bolo absolútne ticho, každý dupal, každý chcel byť originálny. Tabuľa a dve krídla na tabuli boli úplne a plno zapísané. Vôbec nezbadali, že zazvonil koniec hodiny. Nechal som ich ešte päť minút. Pomaličky som ich vyzval, že už môžu odísť. Z údivom a potichu vstali a odišli z triedy. Prišla pani riaditeľka a postavila sa do dverí. Nič nepovedala, len sa usmievala. Neskôr mi prezradila, že niekoľko krát cez hodinu podišla ku dverám, keby bolo treba, tak by mi pomohla. Nevedela pochopiť, že v triede s toľkými deťmi je tak ticho. Sedel som v triede ešte malú chvíľu, vediac, že dnes som nevyučoval ja, dnes to mal Pán (rabbi = učiteľ) v rukách.

Rast'o Mišura, duchovný CČSH v Martine

Filozoficko-teologický pohľad na solidaritu

Princíp solidarity patrí medzi tri hlavné piliere kresťanskej náuky o spoločnosti (popri zásade spoločného dobra a subsidiarite). Vyplýva zo samotných princípov a zákonov riadiacich sám život, ktoré nachádzame teoreticky zakotvené v sociálno-filozofických a sociálno-teologických aspektoch bytia.

Princíp solidarity začína pri personalite a socialite človeka. Odmietajú jednak individualizmus, tak aj kolektivismus. Individualizmus odmieta z dôvodu jeho popierania spoločenskej prirodzenosti človeka a jeho ponímania spoločnosti iba ako účelového spolku na spoločné vyrovnanie záujmov jednotlivca.

Kolektivismus odmieta preto, nakoľko oberá človeka o jeho osobnú dôstojnosť a degraduje ho na čistý objekt spoločenských, osobitne hospodárskych procesov. Solidarizmus predstavuje novú a jedinečnú artikuláciu vzťahu medzi človekom a spoločnosťou: vychádza z dôstojnosti osoby a zároveň zo sociability človeka.

Princíp solidarity nás zaväzuje k sociálnej spolupráci, ktorej cieľom je zaručiť ľudskoprávny status osoby pre všetkých. Solidarita i personalita sa nachádzajú v globálnej perspektíve celého ľudstva. Prepojenie personality a solidarity vo svojom diele zhrnul Kerber (1996, s. 113): „Členovia spoločenského celku sú vtiahnutí do spoločensva a nachádzajú svoj rozvoj v službe spoločnosti. A naopak, spoločensvo je opäť vtiahnuté k členom, v ktorých a z ktorých jedine existuje. Najprv je nutné vychádzať z faktickej vzájomnej závislosti člena na spoločensve a spoločensva na členoch. V tomto zmysle je princíp solidarity výpoveďou o spoločenskom bytí. Z toho tiež vyplýva povinnosť konať podľa tejto závislosti tak, že jednotlivec prináša svoj príspevok spoločensvu a spoločensvo pomáha všetkým svojim členom k rozvoju.“

Ak sa na solidaritu v tejto súvislosti pozrieme z teologického hľadiska, môžeme tvrdiť, že ľudia sú orientovaní na svojho bližneho, lebo bola do nich vložená podoba Najsvätejšej Trojice. Vzájomná závislosť a previazanosť, ktorá je prítomná medzi ľuďmi, odráža trojičné spoločensvo Božích osôb. Každá osoba a spoločenská skupina je nerozlučne spojená s osudom bližneho. Solidarita teda znamená, že všetci (osoby, spoločnosť, národy) prispievajú podľa svojej prirodzenosti a podľa svojich možností k spoločnému materiálnemu a duchovnému dobru v hospodárskom, politickom a kultúrnom živote (Fitte, 2007).

Ako sociálno-etický princíp sa princíp solidarity týka sociálnej skutočnosti, čiže oblasti inštitucionálnej, sociálnych interakcií spojených do sociálnych štruktúr, vzťahov. Na jednej strane sa tak vytvára právno-for-

málny regulačný systém a rámcové podmienky, v ktorom sa uskutočňuje spoločenský proces. Princíp solidarity požaduje, aby solidarita prenikla do uvedených regulačných systémov a aby ich formovala. Na druhej strane do tohto systému vystupujú neformálne inštitúcie, ktoré sa na dobrovoľnom základe angažujú za spoločenskú solidaritu (charita, diakonia, tretí sektor a pod.).

Aj úlohou cirkvi je byť solidárnou. Nesolidárna cirkev by bola niečím vnútorne rozporuplným. Cirkev má byť miestom, kde sa odohráva trvalá Božia solidarita s ľuďmi. Cirkev je „znamenie a nástroj“ na zjednotenie všetkých ľudí s Bohom i medzi sebou, podľa vzoru Krista má byť solidárna s bezmocnými, obeťami a chudobnými. Boh sa prostredníctvom cirkvi dostáva k ľuďom, všetkým národom a kultúram, a pomáha im. Spoločnosť a vlády by mali mať na pamäti, že nedostatok solidarity môže vyvolať stále väčší sociálny konflikt, kriminalitu, vandalizmus, drogovú závislosť, rozvrat rodín, úpadok celých častí miest a pod., a tým de facto z dlhodobého hľadiska zvyšovať náklady viac, ako sú náklady spojené so zabezpečením sociálneho štátu. Z egoistického hľadiska bezprostredného prospechu sa však náklady na solidaritu budú zrejme dobre zaisteným subjektom javiť ako veľmi vysoké. V každom prípade vyššie než zisky, ktoré (aspoň z krátkodobého hľadiska) plynú z odmietania solidarity (porov. Reese-Schäfer, 2007).

Ktoré záležitosti môžu byť ponechané ako právna povinnosť a ktoré môžu byť prenechané dobrovoľníckym charitatívnym iniciatívam sociálnej lásky, závisí od viacerých faktorov, najmä od spoločenskej dohody. Podľa pôvodného Božieho zámeru sú však pozemské dobré určené pre celú ľudskú rodinu, teda neboli pridelené konkrétnym ľuďom. Nižší poriadok sa nesmie oddeliť od pôvodného užívateľského práva všetkých, keďže nárok človeka na dobrú nevyhnutnú pre vlastný rozvoj a zachovanie je neodcudziteľným prirodzeným právom človeka. Toto by mali mať na pamäti cirkevné i politické authority a konať vždy v intenciách vzájomnej spolupráce a solidarity.

Ladislav Moravík
VŠZaSP sv. Alžbety, Bratislava

VIP

V rýchle sa menící době se setkáváme s novými slovy a novými pojmy, často vyjadrovanými jen prostřednictvím zkratk. Dříve byla běžná praxe, že i zkratky cizích slov se hláskovaly česky, např. pro Spojené státy americké se vžilo české hláskování USA; jüesej by znělo neobvykle. Leč móda se mění, zkratky se běžně hláskují anglicky, byť někdy chybně. Mezi nové zkratky, či spíše zkratková slova, patří anglicky hláskovaná VIP (very important person, tedy velmi důležitá osoba; v češtině by asi lépe znělo „velmi důležitý člověk“). Setkáváme se s ní často, sportovní stadióny mají VIP vstupy, v kulturních zařízeních bývají VIP salóny apod. Kdo však je velmi důležitý, že spadá do jakési zvláštní třídy či skupiny lidí? Nevyhnu se myšlence, že by se zde možná hodilo použít slovo kasta.

Při volbách mají všichni jeden hlas. Nicméně často po volbách ti, kdo byli do funkcí zvoleni či pak těmi zvolenými do různých úřadů vybráni, se za ty velmi důležité považují a podle toho si počínají; někdy si tu svou důležitost vymáhají i s patřičnou dávkou arogance.

Názny určité dobré hierarchizace najdeme v Písmu. V epištole k Židům (13,7) čteme o „našich vůdcích, kteří nám předložili Boží slovo“; máme se inspirovat jejich životem a vírou. V tomto textu můžeme vidět i určitou biblickou motivaci pro katolická blahorečení a svatořečení. V době vlády jedné strany, kdy se k nám zprávy z církevního světa jen obtížně a málo dostávaly, jsem měl možnost prostřednictvím polského tisku sledovat svatořečení polského františkána Maksymiliana Kolbeho, který byl za války vězněn v Osvětimi-Březince. Za útek jednoho vězně bylo deset vězňů odsouzeno k smrti hladem; mezi nimi byl i Franciszek Gajowniczek, otec početné rodiny. Kolbe usoudil, že Gajowniczek jako otec rodiny má před sebou poslání, považoval ho za důležitějšího než sebe sama a nabídl se trest smrti přijmout místo něho. K výměně skutečně došlo, M. Kolbe v koncentračním táboře zahynul a po válce se Franciszek Gajowniczek vrátil, ovšem jen k manželce. S dětmi se už nesešel – nepřežily sovětské bombardování.

Počínání Maksymiliana Kolbeho ukazuje, kde spočívá velikost člověka. On považoval druhého za potřebnějšího než sebe sama. Ježíš říká: „Nechtějte panovat, ale sloužit. Kdo je mezi vámi nejvyšší, ať jedná, jako by byl nejnižší, kdo je vůdcí osobností, ať slouží druhým“ (L 22,26). My lidé máme tendence uspořádat, hierarchizovat... máme být především spolupoutníky a nikoli konkurenty.

Zebedeovi synové, Ježíšovi učedníci Jakub a Jan, patřili v hloučku dvanácti mezi nejvýraznější. Třeba se, moderně řečeno, takovými VIP cítili a chtěli jimi být navždy. V Markově evangeliu (10,35-45) čteme: „...Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já piji, nebo být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ Odpověděli: „Můžeme.“ Ježíš jim řekl: Kalich, který já piji, budete pít a křtem, kterým já jsem křtěn, budete pokřtěni. Ale

Pokračování na str. 4

Můžete si přečíst

Dobrodružné cesty misie Otto Neubauer: Mission Possible, Doron 2020

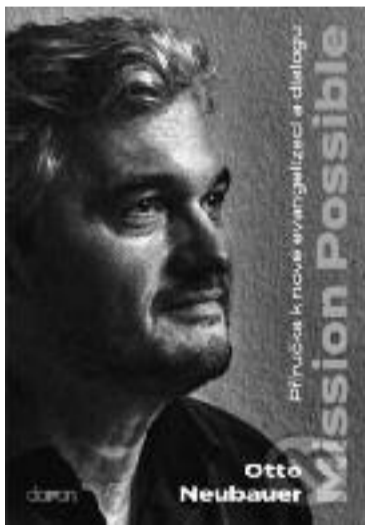
Mnoho věřících má za to, že misie se jich netýká. Říkají: „Já bych rád zvěstoval Krista, ale nemám kde a já prostě na to nejsem...“ Kniha Mission Possible ale tyto názory vyvrací. Svěží a tvořivým způsobem nám „k poslání“ podává pomocnou ruku. Takže pro křesťanské církve, společenství, kněze, ale i pro laické jednotlivce se může stát důležitou pomůckou.

Muž činu Otto Neubauer – který je mimochodem otcem skvělých projektů Noc kostelů a Dny víry (městské misie) – nám poskytuje svoje „know how“ podepřené mnohaletými zkušenostmi z evangelizační školy komunity Emmanuel. Ve své knize rozvíjí deset kroků, které nás bezpečně provedou počátečními chybami (jež v dobré víře dělá každý) a za účasti odhodlání a modlitby přináší dobré ovoce. Kniha je velice srozumitelná, nabitá praktickými zkušenostmi, příklady a příběhy ze života. Na stránkách dostanou možnost promluvit i studenti, umělci, aktivisté, ale také holiči, klenotníci nebo fyzioterapeutka – lidé, kteří Krista přijali

do svého života a mají ostatním co nabídnout.

Jakoukoli skepsi autor zahání svým entusiasmem, který je nakažlivý. Ujišťuje čtenáře, potencionálního misionáře: „Misie je jako vaření – žádná kouzla, svede to každý!“ Důležitým rysem metody, kterou Otto Neubauer nabízí, je dar empatie, vcítění se do druhého. Je to způsob osvobození se od snahy někoho měnit nebo manipulovat. Jde mu o autentickou víru, která vnímá druhého takového, jaký je, a beze zbytku k němu tak i přístupuje. Je to vysoký nárok na nás samotné - abychom evangelizovali svým životem. Už tím, že někde jsme, nejsme tam sami za sebe, ale reprezentujeme Krista a evangelium.

Kniha Mission possible je plná lidské lásky, milosrdenství a tepla. Autor má cit a pochopení pro lidi zraněné, unavené, stigmatizované, na okraji společnosti i života. Zdůrazňuje holý fakt, který je jádrem evangelia, že všem těmto lidem máme stát nablízku a pomáhat jim nést břímě života. Autor spolu s papežem Františkem kriti-

kuje způsob „misie z balkonu“, kde křesťan odmítá sestoupit z piedestalu svých názorů mezi smrtelníky. Otto Neubauer vidí církev jako společenství, kde silnější podpírá slabšího a duchovně bohatší pečuje o ty chudší. To je pravá misie, protože to je Kristův přístup.

Celá kniha je psaná v ekumenickém duchu, takže nachází své místo v širokém spektru křesťanské rodiny. Jako inspiraci ji našim obcím rozhodně doporučuji. Nuže, pojďme vstříc dobrodružství na cestách misie.

Juraj Jordán Dovala,
předseda misijní komise při ÚR

Neklesáme na mysl

„A proto neklesáme na mysl; i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.“ (2 K 4,16-18)

„Neklesáme na mysl“, píše apoštol. Nemá na mysl jen tělesnou únavu, která nás může přepadnout kdykoliv. Všichni jsme to už někdy zažili: měli bychom bdít, ale oči se nám zavírají. Prožíval jsem to při nočních směnách v továrně. Zná to každý řidič.

Existuje však únava duchovní, která může postihnout delší úsek života, než jen několik hodin. Tato únava souvisí s poznáním naší pomíjivosti. „Navenek hyneme.“ V řečtině to zní doslova: „naš vnější člověk hyne“. V mládí jsme si někdy přáli, aby léta ubíhala rychleji, protože bychom rádi dříve dosáhli určité cíle. Byli jsme plni síly a většina let dosud ležela před námi. Jednoho dne však musíme doznat, že máme pravděpodobně větší čas života, který je nám vyměřen, za sebou. Už nemůžeme přehlížet, že naše tělo už není schopno podávat takový výkon jako za mlada. Není snadné tomu bez iluzí čelit. Můžeme z toho důvodu „klesat na mysl“ nebo si zoufat. Především v tom případě, když se k tomu připojují ještě další břemena, která apoštol shrnuje jedním slovem „soužení“. Co všechno se může za tímto slovem skrývat! Pro někoho je za tím tělesná či duševní nemoc, pro jiného zkušenost lidského nepřátelství, pro jiného úzkost z neznámé budoucnosti plné nebezpečí, jež neohrožují pouze život jednotlivce, nýbrž úděl celých národů, ba dokonce život celé planety. To všechno je tvrdá, hrozivá skutečnost.

Ale to je jen jedna polovina skutečnosti, připomíná apoštol. Jde jen o „krátké a lehké soužení“. Hledíme-li jen na to, co nás dnes trápí, pak snadno můžeme klesat na mysl a zoufat si. Soužení a všechno, co s ním souvisí, není totiž to jediné a dokonce už ne to poslední a rozhodující v našem životě. Soužení nám může připadat jako temný prostor, v němž zůstáváme uvězněni, ale ve skutečnosti jde jen o mezidobí, mezistanici, kterým nebo kterou musíme sice projít, ale jež nerozhoduje s konečnou platností o určení, o smyslu našeho života. Právě soužením nás chce Pán Bůh připravit, vyzbrojit pro náš vstup do „věčné slávy“. To, co nám dnes připadá těžké, co na nás spočívá jako balvan, to všechno bude jednoho dne vyváženo darem bezprostřední Boží přítomnosti, jež promění všechno trápení ve věčnou radost. Na nás je, abychom obojí prožívali současně: zkušenost soužení i důvěřivé očekávání a vyhlížení dne, v němž Pán Bůh své sliby nám dané splní.

Z kazatelské dílny
Josefa Špaka

Církev československá husitská ...

Pokračování ze str. 1

církev, jež by navázala na tradice husitské a českobratrské náboženské reformace. Postupně začaly vznikat kostely (tzv. Husovy sbory) této církve v okolí Heřmanic. V roce 1925 byl postaven sbor v Radvanicích, který se dokonce stal sídlem Slezské (1922–1950) a následně Ostravské (1951–1961) diecéze, a také vznikl Husův dům v Kunčičkách. V roce 1926 byl otevřen Husův sbor na Slezské Ostravě a rok poté byl postaven Husův sbor také v sousedních Michálkovicích.

Základní kámen Husova sboru v samotných Heřmanicích byl položen dne 8. září 1935. Postaven byl v rekordním čase 10 měsíců a již 5. července 1936 na svátek Cyrila a Metoděje slavnostně otev-

řen. Celkové náklady na stavbu činily 165 000 Kčs. Tento sbor se stal poslední církevní stavbou Církve československé na Ostravsku. Na konci druhé světové války čítala heřmanická náboženská obec více než 1 000 členů.

Následně ovšem začalo období útlaku náboženství v Československu.

Dnes náboženská obec spadá pod olomouckou diecézi a sdružuje přibližně 60 členů nejen z Heřmanic. Bohoslužby se v místním Husově sboru na Vrbské ulici konají vždy v neděli od 10 hodin a převážně je vede emeritní biskupka Jana Šilerová, která se v roce 1999 stala vůbec první ženou v biskupském úřadu

v postkomunistické Evropě. Původně náboženská obec plánovala ke svému výročí vzpomínkovou akci, ale z důvodu pandemie Covid-19 nemohla být uskutečněna. Proto náboženská obec děkuje týdeníku Český zápas za možnost připomenutí tohoto jubilea.

David Chovančík

Olomoucká diecéze Církve československé husitské prodluhuje vyhledávací řízení na funkci diecézní/-ho tajemníka/-ce v úvazku 1,0.

Požadavky:

- zakotvenost v CČSH, kladný vztah k administrativě, pečlivost, komunikativnost
- dokončené min. SŠ vzdělání s maturitou, trestní bezúhonnost doložená výpisem z rejstříku trestů
- dobrá uživatelská znalost práce na počítači, řídičský průkaz skupiny B výhodou (není podmínkou)

Výše mzdy se řídí církevními předpisy. Předpokládaný termín nástupu je 15. 4. 2021.
Více informací na tel.: 731 210 814 nebo e-mailu: tomas.chytil@ccsh.cz.

Nabídky se životopisem zasílejte do 31. 3. 2021 prostřednictvím e-mailové adresy dieceze.olomouc@ccsh.cz nebo poštou na: Olomoucká diecéze Církve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc.

Olomoucká diecéze Církve československé husitské prodluhuje vyhledávací řízení na pozici Správce chaty a kaple na Ostravici

na dohodu o provedení práce.

Požadavky:

- zakotvenost v CČSH, kladný vztah k administrativě, pečlivost, komunikativnost
  - dokončené min. SŠ vzdělání s maturitou, trestní bezúhonnost doložená výpisem z rejstříku trestů
- Předpokládaný termín nástupu je 1. 5. 2021. Náplň práce: viz www.ccsholomouc.cz. Služební byt není k dispozici.
Více informací na tel.: 737 905 519 nebo e-mailu: ccsh.ostrava-bela@centrum.cz.

Přihlášky k vyhledávacímu řízení obsahující životopis a motivační dopis zašlete nejpozději do 31. 3. 2021 (rozhodující je datum podání) prostřednictvím e-mailové adresy dieceze.olomouc@ccsh.cz nebo poštou na: Olomoucká diecéze Církve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Velikonoce

Dokážete správně seřadit velikonoční události v pořadí, jak se seběhly? Pokud ano, získáte i správné pořadí písmenek do tajenky. Ale pozor! Aby to nebylo tak jednoduché, ve třech případech vůbec nejde o Velikonoce - musíte je poznat a vyřadit.

1. Prázdný hrob. (Á)
2. Klanění tří mudrců. (O)
3. Modlitba v Getsemane. (Š)
4. Petrovo zapření. (N)
5. Zatčení Ježíše. (E)
6. Ježíš je vyslýchán radou, Pilátem a Herodem. (Ý)
7. Jidášova úmluva s velekněžími. (K)
8. Sestoupení Ducha svatého na učedníky. (N)
9. Označení zrádce. (Í)
10. Poslední večeře s učedníky. (Ř)
11. Ukřížování. (P)
12. Vzkříšení Ježíše se zjevuje učedníkům. (N)
13. Kázání na hoře. (L)
14. Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma na oslátku. (V)
15. Očištění chrámu. (Z)

(Řešení z minulého čísla: Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje.)

Jana Krajčířiková

VIP

Dokončení ze str. 3

udělovat místa po mé pravici či levici není má věc; ta místa patří těm, jimž jsou připravena. Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana. Ježíš je zavolal k sobě a řekl jim: Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“

Hierarchizace, vydělování VIP nemá v Ježíšově vidění světa smysl. A On to potvrdil i tím, že sám se dal pokřtít, jako jeden z mnoha.

Rád vzpomínám na dva biblické studijní pobyty u rakouského Heiligenkreuzu, kde přednášeli američtí profesori. Vztah učitel-student platil v posluchárně, ale třeba po jídle na obsluze myčky a uklizení nádobí se profesori podíleli stejně jako posluchači – a vytvářely se při tom mezi nimi pěkné vztahy.

Při čtení Pavlových pastýřských epištol stojí za to sledovat vztah mezi Pavlem a adresáty listů. Pavel nepochybuje o tom, že je pro ně velmi důležitým: jako učitel, jako ten, od něhož slyšeli evangelium, kdo jim pomohl nastoupit cestu za Kristem. Avšak zároveň čtenář nezůstává na pochybách, že Timoteus, Titus i Filemon jsou pro Pavla velice důležitými. Pojem „velmi důležitý člověk“ má v biblickém pohledu na svět své místo, ovšem nikoli jako třídící kritérium. Pavlovy pastýřské epištoly ukazují, že „být velmi důležitým“ je reciproční, vzájemný vztah. A pro Pána Boha jsme všichni velice důležití. Dokázal to tím, že pro nás, pro všechny lidi, poslal na svět Pána Ježíše Krista. On zve k sobě a nabízí odpočinutí a prožívání plného života všem lidem. Boží láska – AGAPÉ – nesměruje jen k někomu.

Připomněli jsme si některá Kristova slova. Neruší atribut „velmi důležitý“, nicméně rozhodně nepřipouští vytváření hierarchie mezi lidmi. Tento atribut totiž patří všem lidem. Odpovídá biblickému svědectví o stvoření člověka k Božímu obrazu a o obnově vztahů Kristovým prostřednictvím. Lidé kolem nás, s nimiž se setkáváme, jsou pro nás velmi důležití. Vždyť jsme jeden druhému darem od Boha. A, jak už jsme si připomněli, v Božích očích jsme všichni VIP. K všem nám lidem směřuje Jeho láska, na všech nás Mu záleží, pro nás všechny přišel na svět Spasitel Ježíš Kristus. Jiří Nečas

(Praha, duben 2020, psáno pro Evangelický týdeník Kostnické jiskry; redakčně kráceno)

Noc kostelů 2021

Letošní Noc kostelů je plánována na pátek po Svatodušních svátcích 28. května. Přihlašování běží na www.nockostelu.cz. Novinkou letošního ročníku jsou ve většině diecézí tzv. Poutnické noviny, které umožní snazší orientaci mezi přihlášenými kostely v daném místě. Aby byl váš sbor, kostel v Poutnických novinách uveden, je třeba se přihlásit do konce března (v Pražské diecézi do 28. 3.). Následně se lze přihlašovat (či ladit program) až do dne před konáním Noci kostelů. V případě nejasností jsou v každé diecézi (dle dělení ŘKC) koordinátoři: www.nockostelu.cz/kontakty. Ti doporučují zajistit efektivní propagaci na Facebooku a Instagramu, i v jednotlivých farnostech. Zájemci mohou využít grafické podklady, elektronické plakátky, webové bannery v několika rozměrech i přelapky. Na webu ve složce materiály ke stažení budou též obrázky loga. Nově budou k dispozici také archy se skládacím kostelem a samolepky s motivem Noci kostelů na čajové svíčky. K dispozici budou rovněž podklady pro prezentaci, piktogramy do brožury a fonty písma. Při výrobě audiospotu a videospotu bude použita znělka Noci kostelů. Přípravou jsou též nahrávky orchestrální i zpívané verze a notové partitury pro živé provedení znělky v den konání Noci kostelů. Veškeré podklady budou ke stažení na stránkách Noci kostelů. Proto neváhejte a přihlaste se! Byť bychom měli kostely jen otevřít a být připraveni k rozhovoru s přicházejícími, naplníme smysl celé akce a současně vyjdeme vstříc mnohým, kteří vlivem současné situace mnohdy tápou hledající záblesk naděje. Kež je vede i světlo z oken našich otevřených sborů. (Více o Noci kostelů a letošním motto v magazínovém čísle ČZ.)

Hana Tonzarová

SRC ZVE MLADÉ LIDI, ABY SE PODÍLELI NA STEWARDSKÉM PROGRAMU 11. VALNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ V ROCE 2022

Světová rada církví zve ekumenickou mládež, aby se stala pořadatelem na 11. valném shromáždění v německém Karlsruhe v roce 2022. Cílem stewardského (pořadatelského) programu je shromáždit dynamickou a různorodou skupinu 160 mladých lidí z celého světa, od 21. srpna do 10. září 2022. Pozvánka je určena mladým lidem z různých prostředí, církví a regionů.

Uzávěrka přihlášek je 10. dubna 2021. Stewardský program zahrnuje ekumenickou formaci na místě, účast na Ekumenickém mezinárodním shromáždění mladých a práci na 11. valném shromáždění. Stewardi přijedou do Karlsruhe týden před valným shromážděním, aby se dozvěděli o ekumenickém hnutí a zúčastnili se příprav před valným shromážděním.

Stewardi jsou mladí lidé mezi 18 a 30 lety věku. Jako různorodé společenství přináší stewardi svou víru, zkušenosti a vize do ekumenického zakoušení pospolitosti a přátelství v angličtině jako pracovním jazyce programu.

Připravila Kateřina Vítková,

zdroj: www.oikoumene.org

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervin Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamacce: tel. 220 398 117

